

—Богоявленіе Господне. —Царь-тѣ, като да угоди Свѣтому Василію, поиска да присѣтствѣва на този день въ черквѣ-тѣ, дѣ слѣжаше С. Великій. Царь-тѣ като хвѣзе, не можаше да сѣ начюди на благолѣпіе-то въ черковныѣ урѣдѣ; чюдеше сѣ, какѣ ни въ еднѣ Аріанскѣ черквѣ не можѣ да види такова благолѣпіе. Тамѣ на царскыѣ разговорѣ С. Василій пристѣпи близо, и начина да приказва словеса не человѣскы, а Божественны. Тѣкѣ сѣ слѣчи да присѣтствѣва и Назіанзинѣ Григорій, кой написа завсичко това подробно. Отѣ тогава царь-тѣ стана подобѣрѣ и полюби Василіа. Нѣ като сѣ удали отѣ Кападокыѣ, подсторенѣ отѣ злобны хора, пакѣ сѣ разгнѣви на Василіа и осѣди го въ заточеніе. Пакѣ чѣдо. Кога-то мѣ принесохѣ да подпише приговора за осѣжденіе, столѣ-тѣ, вѣрху кого-то сѣдаше царь-тѣ, поклати сѣ, и трѣстено-то перо, съ кое-то трѣбаше да подпише сѣ счюпи; разлютенѣ, той зема друго, нѣ и то стана сѣщо, тѣй и трѣтьо-то; послѣ още: безѣ волиѣ рѣчка-та мѣ сѣ дръпва отѣ писмо-то. Царь-тѣ видѣ и позна, че тѣкѣ играе Божіа-та сила,